

بررسی اثر دز متناوب ایزوترینوئین بر آکنه

دکتر پرویز طوسی^۱، دکتر افشین صدیقها^۲، حسین منشی زاده^۳، رضا طوسی^۴

۱- استاد، ۲- دستیار، ۳- کارورز، ۴- دانشجوی پزشکی، گروه پوست؛ دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی

مقدمه: ایزوترینوئین خوراکی تنها داروی ضدآکنه است که روی هر چهار عامل بیماری (افزایش تولید سبووم، اختلال در فلور میکروبی، شاخی شدن مجرای سباسه و بروز التهاب) اثر می‌گذارد. با توجه به قیمت بالای ایزوترینوئین، به منظور افزایش اثر و کاهش عوارض رژیم‌های مختلفی از این دارو پیشنهاد شده است. این تحقیق با هدف تعیین اثر ایزوترینوئین با دز متناوب بر آکنه انجام گرفت.

روش اجرا: مبتلایان به آکنه متوسط یا شدید که قادر ضایعه‌های ندولوکیستیک بودند و به درمان‌های رایج جواب ندادند یا با این درمان‌ها دچار عارضه شدند، طی شش دوره، تحت درمان با ایزوترینوئین با مقدار ۰/۵ میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن برای یک هفته در یک ماه (با دز کلی ۲۱ میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن بدن) قرار گرفتند. بیماران در پایان درمان از نظر تغییر شدت بیماری، عود و عود نسبی ارزیابی شدند.

یافته‌ها: در پایان درمان، در تمام بیماران کاهش شدت آکنه دیده شد. در بی‌گیری شش ماه بعد از درمان، به ترتیب در ۱۹ درصد و ۴۴ درصد، عود و عود نسبی رخ داد.

نتیجه‌گیری: با توجه به یافته‌های این تحقیق به نظر می‌رسد استفاده از دز متناوب ایزوترینوئین با دز تجمعی ۲۱ میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن در مبتلایان به آکنه بدون ضایعات ندولی و کیستیک، با نتایج مطلوب همراه باشد.

واژه‌های کلیدی: آکنه و لگاریس، ایزوترینوئین، دز تجمعی

فصلنامه بیماری‌های پوست ۱۳۸۴؛ دوره ۸(۴): ۲۵۶-۲۵۹

دریافت مقاله: ۸۳/۱۱/۱۷ اعلام تبلیغی: ۸۳/۱۱/۱

مقدمه

۳- شاخی شدن مجرای پیلوسباسه

آکنه بیماری مزمن التهابی واحدهای پیلوسباسه پوست

۴- ایجاد التهاب

است که مشخصه آن ایجاد کومدون، پاپولهای اریتماتو و

ماهیت مزمن و همچنین محدوده سنی بیماران مبتلا به

پوستول، با شیوع کمتر ندول یا کیستهای کاذب همراه با

آکنه موجب شده که برای درمان بیماران داروها و همچنین

اسکار است(۱).

۴- رژیم‌های مختلفی پیشنهاد شود. تنها دارویی که بر هر

در پاتوژنز آکنه چهار عامل عمده دخالت دارند:

۱- افزایش تولید سبووم

۲- اختلال در قلور میکروبیال

است که طبعاً موجب بهترین نتیجه درمانی می‌شود(۲).

قفسه سینه

درجه چهار (بیماری شدید) آکنه ندولوکیستیک بیماری بعد از اخذ رضایت، دریک دوره شش ماهه تحت درمان با ایزووترتینوئین به مقدار $0/5$ میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن به مدت یک هفته در یک ماه (با دز تجمعی 21 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن) قرار گرفتند. قبل از شروع درمان و در پایان ماه اول، مقدار چربی‌های سرمی ناشتا و آزمایش‌های عمل کرد کبدی بیماران اندازه گیری شد. داشتن آزمایش حاملگی منفی از زنان مورد مطالعه در شروع درمان الزامی بود و بر استفاده از روش‌های مطمئن ضدبارداری در طول درمان توصیه اکید شد.

پی‌گیری بیماران بر اساس تقسیم‌بندی فوق انجام گرفت و عود بیماری با ظهور ضایعه‌های آکنه با همان شدت قبل از درمان و عود نسبی با بالا رفتن درجه بیماری (با ضایعات خفیف‌تر از قبل از درمان) نسبت به زمان ختم درمان تعریف شد.

یافته‌ها

در این تحقیق 73 بیمار (40 زن و 33 مرد) مبتلا به آکنه‌ی درجه دو (25 نفر) و درجه سه (48 نفر) با میانگین سنی $23/7 \pm 5/3$ سال مورد بررسی قرار گرفتند. در پایان دوره درمانی در 14 بیمار (56 درصد) از 25 بیمار دارای آکنه‌ی درجه دو بهبودی کامل دیده شد. در 11 بیمار (44 درصد) باقی مانده، درجه بیماری از دو به یک تقلیل پیدا کرد. از 48 بیمار دارای آکنه‌ی درجه سه، شدت بیماری در 10 نفر (21 درصد) از درجه سه به دو تقلیل پیدا کرد.

57 نفر از بیماران، حداقل تا شش ماه پی‌گیری شدند. در 11 نفر آنان (19 درصد) عود کامل (ظهور آکنه با شدت قبل از درمان) و در 25 نفر (44 درصد) عود نسبی

دو عامل هزینه بالا و عوارض دارویی موجب شده که در انتخاب بیماران برای درمان با این عامل دارویی، حداکثر دقت صورت گیرد. دز استاندارد تجمعی ایزووترتینوئین خوراکی 120 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم است. این رژیم می‌تواند موجب پسرفت طولانی مدت بیماری شود، در عین حال عوارض ایزووترتینوئین خوراکی به دز وابسته است.^(۳)

از این رو تعیین آن رژیم‌های درمانی که بتواند در عین مؤثر بودن روی بیماری با عوارض کمتری همراه باشد، مطلوب بسیاری از متخصصان پوست است. هدف از این مطالعه بررسی رژیم درمانی متناوب با ایزووترتینوئین خوراکی (در درمان بیماران مبتلا به آکنه غیرشدید) می‌باشد که دوز کلی آن 21 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم است.

روش اجرا

این مطالعه با روش کارآزمایی بالینی نیمه تجربی (quasi experimental clinical trial) در مرکز تحقیقات پوست دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی طی سال‌های $۱۳۸۱-۸۳$ انجام گرفت. ابتدا تمامی مبتلایان به آکنه‌ی بدون ضایعات ندولوکیستیک که حداقل به 3 دوره یک ماهه از درمان‌های معمولی پاسخ ندادند یا با چنین درمان‌هایی، دچار عوارض شدند، توسط متخصص پوست مورد معاینه قرار گرفتند و از میان آن‌ها افراد دارای بیماری با شدت خفیف تا متوسط و متوسط (درجه دو و سه) بر اساس تقسیم‌بندی زیر^(۴) برای ورود به تحقیق انتخاب شدند.

درجه یک (بیماری خفیف) وجود کومدون و پاپول درجه دو (بیماری خفیف تا متوسط) وجود پاپول و پوستول درجه سه (بیماری متوسط) وجود پاپول و پوستول پیش از 50 عدد یا وجود پاپول و پوستول همراه در گیری پشت یا

رخ داد.

نبد ندول و کیست) با نتایج قابل قبولی همراه باشد، با این توصیه که برای کاهش میزان عود نسبی، استفاده از درمان موضعی بعد از ختم درمان ضروری است.

اولین بار Corlin به مقایسه نتایج ایزوترینوئین خوراکی با دزهای $0.05, 0.1, 0.2$ میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن پرداخت(۵). وی مشخص کرد بین این سه دز عملأً تفاوت چندانی در نتیجه درمانی وجود ندارد اگر چه شیوع عوارض در گروه‌های با دز بالاتر مشخصاً بیشتر است ولی به تدریج و به منظور کاهش عوارض، رژیم‌های مختلفی پیشنهاد شد. Herms طی بررسی خود روی بیماران با آکنه‌ی متوسط تا شدید مشخص کرد دز روزانه، میانگین $31/4$ میلی گرم، موجب نتایج خوبی در این گروه بیماران می‌شود(۶). وی گفت، این دز موجب بهبود ضایعات اسکار آکنه نیز می‌شود. وی به میزان زمان پی‌گیری به منظور تعیین میزان عود اشاره‌ای نکرد. Goulden و همکاران وی نیز به درمان بیماران مبتلا به آکنه درجه ۲ و ۴ با رژیم 21 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم پرداخته بودند که البته تمام بیماران آن‌ها دچار آکنه‌ی late-onset بودند و در عین حال هیچ یک از درمان‌های رایج در مورد آن‌ها مؤثر واقع نشد(۷). به رغم آن که استفاده از دز کامل 120 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم، به صورت توتال در این بیماری منطقی به نظر می‌رسید ولی آن‌ها از دز 21 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم به صورت دوز مجموع استفاده کردند و نتایج به دست آمده را نیز قابل قبول دانستند، اگر چه ایشان نیز میزان پی‌گیری و پسرفت طولانی مدت را در بررسی خود مشخص نکردند.

بحث

معرفی ایزوترینوئین موجب بروز تغییرات وسیع در رژیم‌های درمانی آکنه شد. مهم ترین مزیت این دارو تأثیر آن بر هر چهار عامل بیماری زایی آکنه است، اگرچه وجود عوارض و همچنین قیمت نسبتاً بالای آن موجب محدودیت نسبی مصرف آن شده است. بررسی‌ها مشخص کرده است که میزان عوارض، به دز مصرفی وابسته است. بنابراین مشخص کردن رژیم‌هایی با دز کمتر از دز استاندارد، همواره مورد نظر صاحب نظران بوده است. این بررسی به تعیین نتایج بهبودی در رژیم درمانی با دز کلی 21 میلی گرم به ازای هر کیلو گرم وزن پرداخته است. این دز در بیماران با آکنه‌ی پایین تر از درجه چهار که به درمان‌های رایج پاسخ نداده بودند استفاده و عملأً موجب حصول نتایج قابل قبول شد. به طور کلی شدت آکنه در تمام بیماران تحت درمان با این رژیم درمانی کاهش یافت و میزان عود، شامل ظهور ضایعات با شدت قبل از درمان، تنها در 19% بیماران طی مدت پی‌گیری حداقل 6 ماه - رخ داد. اگر چه میزان عود نسبی (شامل تشدید بیماری نسبت به زمان ختم درمان و نه زمان آغاز آن) در 44% موارد دیده شد، اما به نظر می‌رسد برای کاهش میزان عود نسبی، استفاده از درمان موضعی می‌تواند در مواردی که پاکسازی کامل آکنه صورت نگرفته باشد روش مناسب محسوب شود.

به طور خلاصه به نظر می‌رسد درمان با ایزوترینوئین خوراکی با دز کلی 21 میلی گرم وزن به ازای هر کیلو گرم وزن در بیماران مبتلا به آکنه با حداقل درجه سه (یعنی

References

- Cunliffe WJ, Simpson NB. Disorders of the sebaceous glands. In: Champion RH, Burton JL, Burns DA, Breathnach SM (eds). Textbook of Dermatology. Oxford: Blackwell Science; 1998; 1927-54.

- 2-Cunliffe WJ. Evaluation of a strategy for the treatment of acne. J Am Acad Dermatol 1987; 16: 591-99.
- 3-Strauss JS, Rapini RP, Shalita AR, et al. Isotretinoin therapy in acne: results of multicentered dose response study. J Am Acad Dermatol 1984; 10: 490-96.
- 4-Lehmann HP, Robinson KA, Andrews JS, et al. Acne therapy: A methodological review. J Am Acad Dermatol 2002; 47: 231-40.
- 5-Corlin R, Mas B, Mack-Hennes A. 13-cis-retinoic acid-low dosage oral use in acne papulopustulosa, results of a multicentric study. Hautarzt 1984; 35: 623-29.
- 6-Hermes B, Praetel C, Henz BM. Medium dose isotretinoin for the treatment of acne. J Eur Acad Dermatol Venereol 1998; 11: 117-21.
- 7-Goulden V, Clark SM, Mc Gevion CM. Treatment of acne with intermittent isotretinoin. Br J Dermatol 1997; 137: 106-08.